

The Ministry of Sorrow

வருத்தமான ஊழியம்

“கர்த்தாவே, ஆழங்களிலிருந்து உம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறேன்.”

“அவர் சமாதானத்தை அருளினால், யார் கலங்கப்பண்ணுவான்?” சங்கீதம் 130:1 ; யோபு 34:30

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்விலும் வெளிச்சமும், இருளும் உயர்ந்த சந்தோஷமும் ஆழமான துக்கமும் உண்டு. இது அதிகமான பலவிதமான அனுபவங்கள் என்னும் நூலினால் சுற்றப்பட்டதாக இருக்கிறது. ஒருவர் தனது அனுபவம் என்னும் நூலினால் சுறுசுறுப்பான வாழ்க்கை என்னும் தரியிலே நெய்யும்போது, அவரது திறமை மற்றும் ஜாக்கிரதைக்கு ஏற்ப, குணலட்சணம் என்கிற நூலாம்படை ஓடும்போது, அது அழகாகவும், மிருதுவாகவும் அல்லது முரடானதாகவும் எளிமையாகவும் இருக்கும். ஒவ்வொரு வாழ்க்கையிலும் தற்கால பாவம் மற்றும் தீமையின் ஆட்சியில் மங்கலான நிழல்கள் அதிகாரம் செலுத்துகிறது, இந்த அளவுக்கு அது ஏகமாய் தவித்து வேதனைப்படுகிற ஒரு சிருஷ்டியாக இருக்கிறது என்று நமது தேவனுடைய வார்த்தை சரியாக விளக்குவது உண்மையாக இருக்கிறது. அப்போஸ்தலர் கூறுவதாவது: “இதுவரைக்கும் சர்வ சிருஷ்டியும் ஏகமாய் தவித்துப் பிரசவ வேதனைப்படுகிறது.” இந்த சர்வலோக நியதிக்கு தேவனுடைய பிள்ளைகள் விதிவிலக்கல்ல. “நாமும் கூட நம்முடைய சரீர் மீட்பாகிய புத்திர சுவிகாரம் வருகிறதற்குக் காத்திருந்து நமக்குள்ளே தவிக்கிறோம்.” (ரோமர் 8:22, 23)

ஆனால் நமது மீட்புக்காக நாம் காத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, வாழ்க்கையின் அனுதின அனுபவம் நமக்கு அதிக முக்கியத்துவத்தை தருகிறது. அவைகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதற்குத்தக்கதாக மிகுந்த முக்கியத்துவத்திற்கு குரியதாக இருக்கிறது. அவைகளை நாம் பயன்படுத்துவதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு நாளின் செழுமை அல்லது இடுக்கண் இருக்கும், சோதனையை சகிப்பதற்கு ஏற்ப நமக்கு ஆசீர்வாதமோ அல்லது சாபமோ இருக்கும். செழுமையான அனுபவத்தை நாம் பெறும்பொழுது அதில் ஆபத்தும் இருக்கும். செல்வம் அதிகரித்தாலோ அல்லது நண்பர்கள் பெருகினாலோ அல்லது அதிகமான உலக சந்தோஷம் வந்தாலோ உலக காரியங்களின் திருப்தியில் இருதயமானது எப்படி ஒரு புலப்படாத சந்தோஷத்தை காண்கிறது! துக்கமோ அல்லது அதிருப்தியோ உணரப்படும்போது, வசதியோ உடல் சுகமோ குறையும் போது சத்துருக்கள் நமக்கு விரோதமாக நிந்திக்கும் பொழுதோ, நண்பர்கள் விலகும்போதோ இயற்கையான சபாவம் நம்பிக்கையின்மையும் சோர்வுமே ஆகும்.

கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் மகா போராட்டத்தின் மிக முக்கியமான பகுதி இங்கே இருக்கிறது. அவனது பழைய சபாவத்தின் மனோபாவத்திற்கு எதிராக போராடி அவனது இரட்சிப்பின் அதிபதியின் பலத்துடன் உறுதியுடன் வெற்றியை எதிர்பார்க்க வேண்டும். வெளியரங்கமான சாதகமான நிலைமைகளின் மயக்கும் செல்வாக்குகளுக்கு நாம் வளைந்து கொடுக்கவோ துன்பகாலம் மற்றும் சோதனையின் ஆழத்தில் நாம் அழிந்து போய்விடவோ கூடாது. அவனது அனுபவங்கள் கடினமானதாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தாலும், தன்னை கடினமாக்கிகொள்ளவோ, கோபமடையவோ, தன்னை கசப்பானவனாகவோ, அன்பில்லாதவனாகவோ அல்லது சிடுசிடுப்பானவனாகவோ ஆக அனுமதிக்கக்கூடாது. ஒரு உக்கிராணக்காரனாக தனது உண்மைத்தன்மையை நிரூபிப்பதற்கு தேவன் அன்பினால் அருளிச் செய்திருக்கும், உலக அசீர்வாதங்களின் நிமித்தம் அவன் பெருமையையோ, சுயநீதியையோ தன்னிடத்தில் அனுமதிக்கக்கூடாது.

வருத்தத்தின் ஆழங்கள் சந்தோஷத்தின் உயரத்திற்கு வழிநடத்துகிறது

வருத்தமும் வேதனையும் ஒரு வெள்ளத்தைப் போல அடிக்கடி வரலாம். ஆனால் அவர் அனுமதிக்கிற ஒவ்வொரு அனுபவத்திலும் கர்த்தர் நமக்கு அடைக்கலமும் பெலனுமாயிருப்பார். வருத்தத்தையும் துன்பத்தையும் அறிந்தேயிராத ஆத்துமாவானது கர்த்தருடைய அன்பு மற்றும் உதவி புரியும் தன்மையின் மேன்மையையும் சந்தோஷத்தையும் இன்னும் கற்றறியவில்லை. தாங்கமுடியாத வருத்தமும் வேதனையும் வருகிற காலத்தில்தான், நாம் கர்த்தரிடம் இழுக்கப்படுகிறோம். விசேஷமாக அவர் நம்மிடம் நெருங்குகிறார். சங்கீதக்காரன், ஆழந்த வருத்தத்தில் இருந்து, கர்த்தரை நோக்கி கூப்பிடும் போது இதைக் கண்டார், அவர் கூறியதாவது: “கர்த்தாவே ஆழங்களிலிருந்து உம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறேன். ஆண்டவரே, என் சத்தத்தைக் கேளும்; என் விண்ணப்பங்களின் சத்தத்திற்கு உமது செவிகள் கவனித்திருப்பதாக.” (சங்கீதம் 130:1,2) தனது பலவீனங்களையும் குறைகளையும் உணர்ந்து, ஒவ்வொரு அபூரணத்திலிருந்தும் முழு விடுதலையை வாஞ்சித்து, இரட்சிப்பின் தெய்வீக திட்டத்தை கிறிஸ்து மூலமாக நிறைவாக கொடுக்கிறதை குறித்து தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கும்போது அவர் கூறுகிறதாவது: “ கர்த்தாவே, நீர் அக்கிரமங்களை கவனித்திருப்பீரானால், யார் நிலைநிற்பான், ஆண்டவரே, உமக்கு பயப்படும்படிக்கு உம்மிடத்தில் மன்னிப்பு உண்டு.” (சங்கீதம் 130:3,4)

தனது அபூரணமான மனதின் வேதனைகளையும், நீதியின் பூரண பிரமாணத்தை அளவிட முடியாததையும் ஆத்துமாவானது உணரும்பொழுது இப்படிப்பட்ட உறுதிமொழிகள் எவ்வளவு விலையேறப்பெற்றது! நமது இருதயங்கள் உண்மையாயும் விசுவாசமாயும் இருக்கும்போது, நமது மடபாண்டத்தின் தவிர்க்க இயலாத குறைகளை நமது தேவன் எண்ணாதிருக்கிறார்

என்பதை நாம் அறியும்போது எவ்வளவு ஆசீர்வாதமாக இருக்கிறது! பரிசுத்தமாக்கப்படுவதற்கு நாம் நமது இரட்சகரின் புண்ணியத்தின் மூலம் நாம் அனுதினமும் தேவனிடத்தில் வந்தால் நமது தோல்விகள் நம்மேல் சாட்டப்படாமல் இலவசமாக மன்னிக்கப்பட்டு, கழுவப்படுகிறோம். நமது இரட்சகரின் பரிபூரண நீதியே நமது மகிமையின் வஸ்திரமாக இருக்கிறது. அதை அணிந்து கொண்டு நாம் தேவனிடத்தில் தாழ்மையான தைரியத்துடன் நாம் வரலாம் – ராஜாதிராஜாவும் கர்த்தாதி கர்த்தாவுமாகிய மகா யேகோவாவின் பிரசன்னத்திற்குள்ளும் செல்லலாம்.

இப்படியாக நமது மாம்சத்தின் பலவீனங்களை தேவன் மன்னித்து நம்மை முழுவதுமாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவரது பிரியமான பிள்ளைகளாக கருதி நம்முடன் ஐக்கியம் வைத்தால் நாம் ஒருவர்மேல் ஒருவர் பிரியம் வைத்து, அவர்களது மாம்சீக பலவீனங்களை எண்ணாமலும் ஒருவருக்கொருவர் குற்றம் சுமத்தாமலும் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களும் இந்த மாம்சீக பலவீனங்களுக்காக மனம் வருந்தி தங்களால் முடிந்தவரை தேவனுடைய கிருபையால் அவற்றை மேற்கொள்ள மிகவும் மனப்பூர்வமாக முயற்சி செய்வார்கள். அப்போஸ்தலரின் வார்த்தைகளை ஒவ்வொரு கர்த்தரின் பிள்ளைக்கும் பிரயோகிக்கலாம். “தேவன் நம் பட்சத்தில் இருந்தால் நமக்கு விரோதமாயிருப்பவன் யார்? தேவன் தெரிந்துகொண்டவர் மேல் குற்றஞ்சாட்டுகிறவன் யார்? தேவனே அவர்களை நீதிமானாக்குகிறவர். ஆக்கினைக்குள்ளாக தீர்க்கிறவன் யார்? கிறிஸ்துவே மரித்தவர்.” (ரோமர் 8:31,33,34) இந்த காரியம் வேறாக இருக்கிறது. மாம்சீக பலவீனங்களை கட்டுப்படுத்த சரியான முயற்சி எடுக்காமல் விட்டு, அவைகளை வளர்த்து நீதிமானாக்கப்படலால் பிழைகள் தொடரும், உண்மையிலேயே அவைகள் நமக்கு எதிராக குற்றம் சுமத்தும். “நம்மை நாமே நிதானித்து” அறியாமலும் அவைகளை சரிபண்ண முடிவான தீர்மானம் எடுக்காமலும் இருந்தால் தேவனே நம்மை நியாயநீர்த்து தண்டிப்பார்.” (1 கொரிந்தியர் 11:31,32)

கவலைகளின் மத்தியில் கர்த்தருடைய பிள்ளைகளுக்கு குழப்பங்களும் கஷ்டங்களும் வரும். நமது ஆத்துமாவை அமைதியாகவும், பொறுமையாகவும் வைத்திருக்க நாம் அவரிடம் முழுமையாக நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். அவரது நல்ல வழியில் நாம் பொறுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டும். கர்த்தருக்காக பொறுமையுடன் காத்திருப்பது எவ்வளவு அவசியமானது. சங்கீதக்காரன் கூறுகிறதாவது: “கர்த்தருக்குக் காத்திருக்கிறேன், என் ஆத்துமா காத்திருக்கிறது; அவருடைய வார்த்தையை நம்பியிருக்கிறேன். எப்பொழுது விடியும் என்று விடியற்காலத்துக்குக் காத்திருக்கிற ஜாமக்காரரை பார்க்கிலும் அதிகமாய் என் ஆத்துமா ஆண்டவருக்குக் காத்திருக்கிறது.” (சங்கீதம் 130:5,6) ஒவ்வொரு வருத்தம் மற்றும் துன்பத்திலும் முரண்பாடு மற்றும் வெறுப்பின் உணர்வினாலும், காயத்தினாலும் இருதயத்தில் இரத்தம் வரச்செய்து, ஆவியை ஜெயங்கொள்ள பயமுறுத்தும்போது, தேவனுடைய பிள்ளை “அவர் அறிவார் அவர் நேசிக்கிறார், அவர் அக்கறை காட்டுகிறார்” என்பதையும் அவரது ஊழியம் செய்யும் தூதன் நமது அருகே எப்பொழுதும் இருக்கிறான் என்பதையும் நமது திராணிக்கு மேலாக சோதனை அனுமதிக்கப்படாது என்பதையும் ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும். நமது குணலட்சணமாகிய விலையேறப்பெற்ற பொன் அழியவோ அல்லது காயப்படவோ அனுமதிக்கப்படாதிருக்க நமது அன்பான ஆண்டவர் அக்கினி கூளையின் அருகே அதன் வெப்பம் உயர்த்தப்படாதிருக்கும்படி நின்று கொண்டிருக்கிறார். அவரது கிருபையினால் இந்த அனுபவங்கள் நமது நன்மைக்கு ஏதுவானதாக இல்லையென்றால் அவைகள் ஒதுக்கப்படும். தேவையற்ற வருத்தத்தையும் தேவையற்ற துன்பத்தையும் அனுமதியாதபடி நம்மேல் மிகவும் அன்பு செலுத்துகிறார்.

பொறுமையோடு

காத்திருத்தலுக்கான வெகுமதி

“ உன் வழியைக் கர்த்தருக்கு ஒப்புவித்து அவர்மேல் நம்பிக்கையாயிரு; அவரே காரியத்தை வாய்க்கப்பண்ணுவார். உன் நீதியை வெளிச்சத்தைப் போலவும், உன் நியாயத்தைப் பட்டப்பகலைப் போலவும் விளங்கப் பண்ணுவார். கர்த்தரை நோக்கி அமர்ந்து அவருக்குக் காத்திரு.” (சங்கீதம் 37:5,7) நீண்ட காலமாக வேண்டிப் பெற்ற வெளியரங்கமான அமைதி மற்றும் சமாதானமும், பொறுமையோடு சகித்தலும் சோதனைக்குட்படும்போது, நாம் ஏமாற்றம் அடையக்கூடாது. நமது விசுவாசம் ஆட்டங்காண அனுமதிக்கக்கூடாது. நமது ஜெபங்களுக்கு பதில் தாமதமாவதாக காணப்படும்போது நமது பிதா நம்மை மறக்கவில்லை. வெளியரங்கமான சமாதானமும், அமைதியும் புதுசிருஷ்டிகளாக நமக்கு எப்பொழுதுமே நமது தேவைக்கு தகுதியான நிலைமை அல்ல. இது நம்மில் ஆவியின் கனிகள் வளர்ந்து அபிவிருத்தியடைவதற்கு நாம் விரும்பத்தக்க நிலைமைகள் அல்ல. ஆகையால் “உங்களை சோதிக்கும்படி உங்கள் நடுவில் பற்றியெரிகிற அக்கினியைக் குறித்து ஏதோ புதுமையென்று திகையாமல்..... சந்தோஷப்படுங்கள்.” (1 பேதுரு 4: 12,13) நமது தலையிலுள்ள மயிரையெல்லாம் எண்ணிவைத்திருக்கிற தேவன் தம்முடைய மிகவும் பலவீனமுள்ள எளிமையான குழந்தையின் தேவைகளையும் துன்பங்களையும் குறித்து அலட்சியமாக இருக்கவேமாட்டார். இப்படிப்பட்ட அன்பான, நிலையான கவனிப்பைப் பற்றிய உணர்வு எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கிறது! “அவர் சமாதானத்தை அருளினால் யார் கலங்கப்பண்ணுவார்?” (யோபு 34:30)

ஒவ்வொரு துன்பத்திலும் வருத்தத்திலும் உலகம் காணாத ஓர் ஆசீர்வாதமான ஆறுதலை உண்மையிலேயே பரிசுத்தவான்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். தேவனுடைய பிள்ளையைத் தவிர வேறு யாரும் இதை அறிய இயலாது. இந்த ஆறுதல் என்பது என்ன?

சிலுவையின் கொடியின் கீழ் உள்ள படடியலில் சேர்க்கப்படாமலும், தேவனுடைய மகிமையின் சாயலுக்கு ஒப்பாக உருவாக்கப்படுவதற்கு அவரது கையில் தன்னை முழுவதுமாக ஒப்புக்கொடுக்காமலும் உங்களுடைய சொந்த விழுந்துபோன சபாவத்தின் இயல்புகளில் இடர்பாடுகளை தவிர்க்க மனப்பூர்வமாக முயற்சிக்காமலும், யோக்கியமில்லாத துன்மார்க்கமான சந்ததியின் மத்தியில் நீதியிலும் சத்தியத்திலும் மனநிறைவு கொள்ளாமலும் இருக்கிற உங்களில் எப்படி இந்த தெய்வீக ஆறுதலின் இன்பத்தை அறியமுடியும்? போர்க்கள வாழ்க்கையில் காயப்பட்ட ஆவிகளுக்கு கீலையாத்தின் பிசின் தைலமாக அது இருக்கிறது. அது இரக்கமற்ற பகைவர்களால் துன்புறுத்தப்பட்ட தளர்ச்சியடைந்த ஆத்துமாவுக்கு ஊக்கமூட்டும் களைப்பை போக்கும் பானமாக இருக்கிறது. இருதயமும் மாம்சமும் தோல்வியடையும்போது நம்பிக்கையையும், அன்பையும், தைரியத்தையும் தரவல்ல மிருதுவான வார்த்தையாக அது இருக்கிறது. குணமளிக்கும் அல்லது புத்துணர்ச்சி அளிக்கும் ஒரே ஆறுதல், தெய்வீக ஆறுதலாக இது இருக்கிறது. இராஜாதி இராஜாவின் ஊழியத்தில் பகற்கால வெப்பம் மற்றும் சுமைகளை தாங்குகிற உண்மையுள்ள உயர்ந்த ஆத்துமாக்களுக்கு மட்டுமே இது ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. உற்சாகமின்றி உலக ஓட்டத்தோடு திரிகிறவர்களும் மாம்சீக சபாவத்தில் கீழ்நோக்கி செல்கிறவர்களும் அதன் இன்பத்தின் அறிவிப்பை பெறவே மாட்டார்கள்.

நமது தேவன் எப்படிப்பட்ட அன்பானவராக இளகிய மனம் படைத்தவராக, ஞானமுள்ளவராக பலம்வாய்ந்தவராக இருக்கிறார்! அவர் பேரில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறவர்களை அவரது வாக்குத்தத்தங்கள் கைவிடுவதேயில்லை. நமது முயற்சிகள் நல்லதாக இருப்பதாகவும் நன்றாக செய்யப்படுகிறதாக நாம் உணர்ந்தாலும் அது பலனளிக்காமல் இருக்கிறது. காரணம் உள்ளும், புறமும் எதிர்ப்பு பலமாக இருக்கிறது. நாம் பவீனமாக இருக்கும்போது, நமது உதவியற்ற நிலைமையையும் தகுதியற்ற நிலைமையும் உணரும்போது, நாம் கர்த்தரிலும் அவரது வல்லமையின் சக்தியிலும் நாம் பலமுள்ளவர்களாயிருப்போம். அதன்பிறகு நமது பலவீனத்தில் அவரது பலம் பூரணம் அடைந்ததை நாம் உணரமுடியும். அவரது சித்தத்தை செய்ய நாம் உண்மையாக பாடுபடும்போது நாம் பலவீனமாகவும், முடமாகவும் இருப்பது நமது தேவனின் வல்லமையிலிருந்தும் அன்பிலிருந்தும் நம்மை பிரிக்காது. ஏனெனில், “நமது உருவம் இன்னதென்று அவர் அறிவார், நாம் மண்ணென்று நினைவுகூருகிறார்.” கஷ்டமும், சோதனையும் நிறைந்த இடுக்கமான வழியில் நமது ஓட்டத்தை தைரியத்துடன் தொடர கர்த்தரின் இந்த பலத்தை அதிகமதிகமாக இன்னும் நாம் பற்றிக் கொள்வோமாக. ஊழியத்தில் வலியும் வருத்தமும் தேவனுடைய பரிசுத்தவான்களுக்கு உண்மையிலேயே விலையேறப்பெற்றது!

“யோபுவின் பொறுமையைக் குறித்து கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்”

ஒவ்வொரு காலத்தின் பரிசுத்தவான்களும் துன்பங்கள் மற்றும் வருத்தங்களின் ஆசீர்வாதங்களை கற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சங்கீதக்காரன் தாவீது கூறுகிறதாவது: “நான் உபத்திரவப்பட்டது எனக்கு நல்லது, அதினால் உமது பிரமாணங்களைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.” மேலும் “நான் உபத்திரவப்படுவதற்கு முன் வழிதப்பி நடந்தேன். இப்பொழுதோ உமது வார்த்தையைக் காத்து நடக்கிறேன்.” (சங்கீதம் 119 :71,67) தேவனுடைய உண்மையுள்ள ஊழியக்காரன் யோபு ஏறக்குறைய அழிந்து போகக்கூடிய கஷ்டங்களை அனுபவித்தார். சோதனைகள் கொடுக்கப்பட்டதிற்கான பலனை பெற்றபிறகு கர்த்தர் யோபுவை பெரிய இடத்திற்கு கொண்டு வந்தார். அவர் தமது கடுமையான அனுபவங்கள் மூலம் பலப்படுத்தப்பட்டு நிரூபிக்கப்பட்டார். நம்மில் யாராவது மிக சொற்பமானவர்களே அதிக பாடுகளை அடைந்திருக்கக்கூடும். அவர் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் இழந்தார். பிறகு அவர் நேசித்த அனைத்து பிள்ளைகளையும் இழந்தார். பிறகு அவரது மனைவியின் பற்று மற்றும் அன்பை இழந்தார். கடைசியாக அவரது உள்ளங்கால் முதல் உச்சந்தலை வரை பருக்களால் வாதிக்கப்பட்டார், எல்லாவற்றிற்கும் பிறகு அவரது நண்பர்கள் அவரது மகா சோதனைகளை கேள்விப்பட்டு அவரை பார்க்க வந்தார்கள். ஆனால் அவருக்கு ஆறுதல் கூறுவதற்கு பதிலாக இந்த எல்லா கேடு நாசங்களுக்கும் அவரது பாவங்கள் தான் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும் அவரது அனுபவங்களெல்லாம் அவரது அவிசவாசத்தினால் தேவன் கொடுத்த தண்டனையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறி அவரது துக்கத்தை அதிகப்படுத்தினார்கள். நிச்சயமாக தரித்திரரான யோபு உபத்திரவப்பட்டார்!

ஆனால் அவர் தேவன் பேரில் தனக்கு இருந்த விசவாசத்தை இழந்தாரா? அவர் சொன்னதைக் கேளுங்கள்: “கர்த்தர் கொடுத்தார், கர்த்தர் எடுத்தார். கர்த்தருடைய நாமத்திற்கு ஸ்தோத்திரம்!” (யோபு 1:21) “அவர் என்னைக் கொண்டு போட்டாலும், அவர் மேல் நம்பிக்கையாயிருப்பேன்.” (யோபு 13:15) யோபு உண்மையிலேயே மிகவும் தாழ்த்தப்பட்டாலும் தனது குணலட்சணத்தையும் கர்த்தரின் மேல் உள்ள தனது விசவாசத்தையும் காத்துக் கொண்டார். அவர் தேவனை ஒருபோதும் குற்றம் சொல்லவில்லை. தேவனும் தமது உண்மையுள்ள ஊழியனை கைவிடவில்லை. தன்னை குற்றஞ்சாட்டினவர்களை கண்டனம் செய்தார். தனக்காக பலிகளை செலுத்தும்படி அவர்களை கேட்டுக்கொண்டார். அவர்களுடைய மீறுதல்களை மன்னிக்கும்படி யோபுவை அவர்களுக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். முடிவில் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் மிகவும் அபரிமிதமாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார். தேவன் யோபுவை மனுக்குலம் முழுவதற்கும் ஒரு பெரிய முன்னடையாளமாக வைத்தார். இந்த மனுக்குலம் விழுந்துபோன நிலைமையிலிருந்து துன்பத்தின் அனுபவங்கள் மூலம் அவர்கள் ஞானவான்களாக்கப்பட்டு ஆசீர்வாதத்துடன் ஆதாமில் இழந்த அனைத்தையும் திரும்பப் பெற போகிறார்கள். எல்லாவற்றிலும் எப்படி கர்த்தர்

உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார்! உண்மையான அவரது பிள்ளைகள் அவரது அன்பை எப்பொழுதுமே சந்தேகப்படக்கூடாது.

“என்ன வந்தாலும் விசுவாசமானது தேவனை உறுதியாக நம்பும்.”

தேவனுடான நெருக்கமான ஐக்கியத்தின் மதிப்பு

கர்த்தரிடத்திலும் நமது வாழ்க்கையில் அவரது அநேக அருட்கொடைகளிலும் தொடர்ச்சியான நம்பிக்கை வைக்கும்பொழுது மேன்மையான சொந்த பரிச்சயம் மற்றும் நெருங்கிய தொடர்பு போன்றவை பக்குவமடைந்திருப்பதில் அவரில் நாம் சந்தோஷப்படும்படி கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். ஆம், இருதயம் இருதயத்திற்கு பதிலளிக்கும்போது, ஏறெடுக்கப்படும் ஜெபம் சமாதான பதிலை கொண்டு வரும்போது, நமது பாதையில் வழிநடத்துதலில் தெய்வீக அன்பும் கவனிப்பும் காணப்படாமலும்பொழுது, பிதாவும் குமாரனும் நம்முடன் நிலைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். நமது பாதை இருளாக இருந்தாலும் நம்மைச் சுற்றி இருக்கிற புயல் எவ்வளவு கடுமையாக இருந்தாலும் தெய்வீக பாதுகாப்பின் சிந்தை எப்பொழுதும் நம்மிடம் இருக்கும். அதனிமித்தம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் மனமுறிவடைவதில்லை. தள்ளப்பட்டாலும் நாம் மடிந்துபோகிறதில்லை; துன்பப்படுத்தப்பட்டாலும் கைவிடப்படுவதில்லை; நமது பிதாவின் கரம் எப்பொழுதும் நமக்கு கவசமாயும் அவரது அன்பும் கவனிப்பும் நிச்சயமாக உறுதியாயும் இருக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம்.

தேவனுடன் உண்மையான இருதய தயவுக்குள் வருகிறவர்கள், அவர் எல்லா நன்மைக்கும் சத்தியத்திற்கும் ஆசீர்வாதத்திற்கும் ஊற்று என்பதை காண அறிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மொத்தத்தில் அவர் அவர்களுக்கு பிரியமானவர். அவரது வேதம் அவர்களது மனமகிழ்ச்சி, அவரது நட்பும் அன்புமே அவர்களது வாழ்க்கை. இப்படியாக இருதயமானது தேவனை மையப்படுத்துகிற அளவுக்கு வரும் பொழுது அவருக்குள் நம்மை ஒப்புவிப்பதற்கு அதுவே பெரிய இயற்கையான உந்துவிசையாக இருக்கிறது. இவர்கள் உண்மையாக இந்த பாடலை பாடலாம்.

“ஒன்றும் அறியாமல் நான் போவதைக் காட்டிலும்

நான் போகாமலே இருப்பேன்;

நான் தனியாக வெளிச்சத்தில் நடப்பதைக் காட்டிலும்

நான் தேவனோடு இருளில் நடப்பேன்;

நான் தனியாக பார்த்துப் போவதைக் காட்டிலும்

நான் விசுவாசத்துடன் அவருடன் நடப்பேன்.”

நிச்சயமாக இவைகளே அவர்களது இருதயத்தின் ஆசையாக இருக்கிறது. எந்த நன்மையும் அவர்களுக்கு நிறுத்தி வைக்கப்படாது. அவர்களது ஊக்கமான ஜெபங்கள் அதிகமாக பயன்படுகிறது. கர்த்தரின் நல்ல நேரத்தில் அவர்களது நீதி, தவறாக புரிந்து கொள்ளப்படும் தவறாக அறிவிக்கப்படும் தவறாக பேசப்படும் இருந்தாலும், அது தெளிவாக மேகமில்லாமல் பரவலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு வெளிச்சத்துக்கு கொண்டுவரப்படும். அவர்களது தீர்ப்பு, அவர்களது ஓட்டம் மற்றும் இருதயத்தின் நீதி, நியாயங்கள் மதியான வேளையைப்போல கொண்டுவரப்படும். நாம் சத்துருவின் கைகளில் அந்நியராகவும் இங்கே இருக்கும்போது சரீரபிரகாரமாகவும் ஆவியின் பிரகாரமாகவும் போஷிக்கப்படுவோம், பராமரிக்கப்படுவோம், “பரதேசியாய் தங்கும் வீட்டில்” கனிசுர்ந்து சந்தோஷமாய் இருப்போம். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் உண்மையிலேயே விலையேறப்பெற்றது. கடந்தகால பரிசுத்தவான்கள் வாக்குத்தத்தங்களின் நிறைவேறுதலுக்கு சாட்சியங்களை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

“தாகத்தை தணிக்க என்றென்றும் பாய்கிற ஒரு

ஆறு இருக்கும்போது யார் பயப்படுவார்கள்?

கொடுக்கிற கர்த்தரைப் போல, கிருபையானது

யுகயுகமாக குறைவதில்லை!”